

opusdei.org

Gràcies a elles, l'Opus Dei va ser possible

La història de l'Opus Dei és la història dels seus membres. I, així ho han entès els autors del llibre “Las mil primeras supernumerarias del Opus Dei en España: 1945 a 1963” que es va presentar a Barcelona el dissabte 20 d'abril en un acte organitzat per l'Associació de Cooperadors de l'Opus Dei a Catalunya.

23/04/2024

Els historiadors María Luisa Galdón, llicenciada en Història per la Universitat de Valladolid, especialista en estudis sobre la dona, i Julio Montero, catedràtic d'Història de la Comunicació de la Universitat Complutense de Madrid, han documentat la història d'un miler de dones que van impulsar el desenvolupament de la labor apostòlica de l'Opus Dei i van ser llavor necessària per fer realitat el somni de sant Josepmaria, que totes les persones poden ser santes enmig del món. El fruit d'aquest treball exhaustiu ha estat l'edició per part de Rialp de “Las mil primeras supernumerarias del Opus Dei en España: 1945 a 1963”.

És un llibre ple d'històries personals i també la història col·lectiva d'un grup de dones que van ser les primeres supernumeràries de l'Opus Dei i que esdevindrien referents per a totes les que arribarien més tard.

Els autors en trets generals les han definit com a dones contemporànies, “tan iguals a les seves iguals”, donat que cada una d'elles representa a un tipus de dona pròpia de l'època. De manera més concreta, en la seva vida va haver-hi, segons Julio Montero, “un fet decisiu, la incorporació a l'Opus Dei com a supernumeràries, és a dir, que una dona casada, una mestressa de casa dels anys 50, podia aspirar a ser santa, i l'Església ho reconeixia”.

Montero va destacar la situació de les dones als anys cinquanta que “eren molt apreciades, estimades, però en situació d'inferioritat en termes jurídics. En aquella situació, el reconeixement que podien ser santes feia veritat la crida universal a la santedat que el fundador de l'Opus Dei predicava; l'Opus Dei era possible, de veritat, si les dones d'aquells anys podien ser santes”.

Les primeres supernumeràries catalanes

En primera fila del saló d'actes de l'Oratori de Bonaigua hi havia algunes de les protagonistes catalanes del llibre que van sentir l'escalf de l'auditori amb el seu aplaudiment en el moment de donar-los les gràcies per la seva presència o en el moment que apareixia una fotografia seva en el vídeo projectat al principi de la presentació amb el nom d'alguna d'aquestes mil primeres. Un recull de fotos de fa més de 50 anys, totes molt joves, dones del seu temps, però que, ara, en fer una mirada enrere i escoltar els autors del llibre comparteixen el sentiment que va palesar Maria Antonia Raurell qui va dir: “M'encanta llegir el llibre perquè m'estic assabentant del que vam fer”.

Van ser un col·lectiu de dones pioneres a iniciar un camí nou; van

somiar que podien ser quelcom més que “mestresses de casa” com posava en el DNI de l'època, i gràcies a les seves aspiracions de viure una vida cristiana compromesa van entendre que podien formar part de la crida universal a la santedat. Cadascuna d'elles des del seu lloc a la família i a la societat. Van fer seves les paraules que els deia sant Josepmaria: “Viureu una bonica història d'aventures i d'amor”.

La vida de Maria Rosa Gómez, Maria Isabel Llach, Maria Manté, Maria Rosa Parera, Maria Antonia Raurell, Montse Rutllant, María Luisa Sánchez-Lafuente, Pepa Serra, María Ángeles Súnico, Antònia Torreguitart, Dolors Voltes, va agafar un nou rumb en conèixer l'Opus Dei. Cadascuna té la seva història personal i així ho recull el llibre, històric, amb moltes dades, però també hi ha la història col·lectiva que dona llum al fet que la seva vocació a l'Opus Dei “les va

impulsar a dedicar i orientar la vida pel camí que Déu les indicava. A més, des del principi, les va fer sentir que pertanyien a una nova família. Una família que havien de cuidar, resant les unes per les altres, ajudant-se mútuament i fent-se costat les unes a les altres. S'hi observa un esperit de lliurament als altres i el desig de transmetre el que havien descobert a familiars, amics i coneguts”, així ho va explicar Galdón.

Aquestes primeres supernumeràries es van encarregar d'impulsar diverses iniciatives, van col·laborar en obres corporatives de l'Opus Dei i van participar en projectes socials i assistencials, com ara dispensaris mèdics, concretament un a Badalona, o en favor de la vida com la fundació Provida, o d'altres fundacions per crear fons de beques en l'àmbit de l'ensenyament mitjà a ciutats i països desfavorits, i diverses accions similars d'atenció i servei.

La filla, d'una d'aquestes primeres dones de l'Opus Dei, recordava el testimoni que va veure en la seva mare, l'Anna Vila Pallet, i el seu pare, “la il·lusió amb què impulsaven moltes iniciatives com el col·legi Bell-lloc a Girona” i tantes d'altres, per a ells l'Obra era un més de la família.

Múltiples fonts per a un denominador comú

L'autora, María Luisa Galdón, va explicar com va néixer la idea del llibre: “Hi ha llibres que poden ser la memòria de la vida. En començar a tractar amb supernumeràries, vaig descobrir que, dins la normalitat aparent de les seves vides i entorns, hi havia una riquesa humana i espiritual molt profunda. Em vaig adonar que les primeres mil supernumeràries havien fet l'Opus Dei de forma discreta, però no menys rotunda, heroica, i compromesa que altres persones de l'Opus Dei i

mereixien que s'expliqués la seva història”.

Un relat real i autèntic per explicar com l'Opus Dei va aparèixer en el seu camí i com havien viscut la vocació dins la normalitat, la majoria en la vida matrimonial i que fos referent per aquelles que encara han d'arribar. En una entrevista a la Maria Rosa recordava que li va dir: “He estat tan feliç a l'Obra!”, d'això fa més de 60 anys d'ençà que va demanar l'admissió. O la Pepa Serra qui va explicar que “era una sort la formació que rebíem, no hi faltaven mai, tot i que de vegades ens feia mandra, però hi anàvem. Era una meravella rebre una formació profunda i de forma contínua”.

Per documentar-se, els autors han acudit a notes necrològiques, segons comenten més de 400 notes, centenars d'entrevistes, relats personals, el que els historiadors

anomenen *egodocuments*, i l'Arxiu General de la Prelatura. Totes aquestes fonts complementades amb relacions testimonials d'altres persones.

La història i vida d'aquestes dones, cridades a començar alguna cosa gran, alguna cosa de Déu, forma part i completa la història de la fundació de l'Opus Dei. És la vida d'unes dones pioneres en una època plena de limitacions que van sentir una crida a viure la vocació cristiana amb el carisma de l'Opus Dei com a supernumeràries.

I a elles, què els hi va aportar l'Opus Dei? La seva resposta sempre és la mateixa: “Tot, no entendria la meva vida sense l'Obra”.

.....

► [Index i introducció de llibre en PDF](#)

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/
presentacio-a-barcelona-las-mil-
primeras-supernumerarias-del-opus-
dei-en-espana-1945-a-1963/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/presentacio-a-barcelona-las-mil-primeras-supernumerarias-del-opus-dei-en-espana-1945-a-1963/) (07/08/2025)